staty, zjištěné soudem nalézacím, o čemž v tomto případě nemůže býti řeči, poněvadž námitka, právě uvedená, nebyla vůbec před soudem nalézacím učiněna. Také druhá námitka, že vymáhajícímu věřiteli vůbec žádná škoda nevznikla, poněvadž kolo bylo dodatečně zabaveno v bytě obžalovaného, jest novotou, před nalézacím soudem nepřednesenou, leč měl tu stěžovatel patrně na mysli námitku, že se vymáhající věřitel mohl uspokojiti buďto z téhož předmětu, který byl odstraněn a zase nalezen, nebo snad z jiného majetku stěžovatelova. Má-li však ustanovení o maření exekuce míti vůbec nějakého účinku, může záležeti pouze na době spáchaného činu a jen podle této doby může býti počítáno, zda pro vymáhajícího věřitele nastala škoda čili nic. Chrání totiž toto zákonné ustanovení, jak bylo již svrchu podotčeno, uspokojení věřitele, plynoucí z určité exekuce. Byla-li tato určitá exekuce bezvýslednou právě jenom proto, že dlužník předmět exekuce odstranil, utrpěl tím věřitel škodu. Každá jiná exekuce byla by již novou exekucí, sloužící ovšem k uspokojení téhož vymáhajícího věřitele, tato exekuce jest však již zase zvláště chráněna ustanovením zákona o maření exekuce. Nelze proto pochybovati o tom, že vymáhajícímu věřiteli vznikla v tomto případě škoda odstraněním kola, které měla býti zabaveno. Uspokojitelnost věřitele z pozdějšího úspěšného provedení exekuce na týž předmět přicházela by v úvahu již jen s hlediska náhrady škody, způsobené věřiteli znemožněním exekuce, nikoliv jako okolnost, vznik škody předem vylučující. Pro určení výše škody neobsahuje zákon o maření exekuce určitého měřítka a dlužno ji určovati vždy podle konkretního případu. Ježto zde vymáhající věřitel netvrdil zvláštní škody, jest směrodatnou pro určení její výše hodnota předmětu, který měl býti zabaven a který měl v tomto případě cenu 600 K. Lze zajisté souditi, že by i při dražbě bylo bývalo docíleno výtěžku přes 100 K.

Čís. 448.

Předpisu §u 3 koaličního zákona ze dne 7. dubna 1870, čís. 43 ř. zák., nelze použíti, jde-li o stávku politickou; vůbec lze jej použíti pouze tehdy, nelze-li trestný čin podřaditi §u 98 lit. b) tr. zák.

Udání ohroženého (§ 98 lit. b) tr. zák.), že neměl z výhrůžky strachu, nevylučuje způsobilost výhrůžky, by vzbudila v ohroženém důvodné obavy.

(Rozh. ze dne 19. května 1921, Kr II 158/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 17. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 98 písm. b) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvod §u 281, čís. 10 tr. ř., dovozujíc, že skutek obžalovaného při správném právním posouzení nebylo podřaditi trestnímu předpisu §u 98 b) tr. zák., nýbrž §u 3 koaličního

zákona ze dne 7. dubna 1870, čís. 43 ř. zák., ne-li pouze předpisu §u 496 tr. zák. pro urážku na cti. Než zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Použití §u 496 tr. zák. nemohlo přijíti vůbec v úvahu, poněvadž vztahovati by se mohlo jen na oslovení pracujících dělníků jako »zrádci dělnictva« a soukromý návrh na potrestání učiněn nebyl. Pokud jde o přestupek dle §u 3 koaličního zákona, sluší především poukázati na to, že rozsudek vůbec nezjišťuje, že by se bylo v tomto případě jednalo, byť i jen částečně, o stávku mzdovou nebo za účelem zlepšení podmínek pracovních, na které jedině koaliční zákon z r. 1870 je obmezen, nýbrž výslovně zjišťuje, že šlo o generální stávku politickou, což bylo i všeobecně známo. Než nehledě k tomu, sám § 3 koaličního zákona poukazuje v první řadě na použití přísnějších předpisů trestního zákona a obmezuje použití §u 3 jen na případy, kde by bylo použití §u 98 tr. zák. vyloučeno. Zmateční stížnost ovšem popírá, že by zde byly subjektivní a objektivní podmínky §u 98 b) tr. zák., poněvadž pohrůžka obžalovaného nebyla prý s to, by uvedla ohrožené v důvodný strach a bázeň. Nezpůsobilost tu odvozuje stížnost z okolností, že obžalovaný, jenž nepracoval, byl v době výhrůžky v oddělení továrním sám, kdežto ostatní dělníci pracovali, že výhrůžka neuvedla ohrožené dle vlastního jich udání ve strach a bázeň, to tím méně, ani sami označili obžalovaného jako řádného člověka, že obžalovaný náleží prý s ohroženým k téže odborové organisaci, politicky však že organisován není, takže výhrůžka jeho byla již předem neproveditelna. Než nehledě k tomu, že § 98 b) tr. zák. nevyžaduje vůbec, by výhrůžka, o niž jde, byla způsobilou uvésti ohrožené ve strach a nepokoj, nýbrž spokojuje se se způsobilostí, uvésti je v »důvodné obavy«, kteroužto způsobilost rozsudek výslovně zjišťuje poukazem na celou situaci, odvozuje stížnost chybící způsobilost výhrůžky, uvésti ohrožené ve strach a nepokoj, vesměs z okolností, rozsudkem nezjištěných, ba z velké části ani záznamy hlavního protokolu nekrytých. Budiž proto jen podotknuto, že udání ohroženého, že snad z výhrůžky strach neměl, nevylučuje nijak způsobilost výhrůžky, v ohroženém důvodné obavy vzbuditi, a že obžalovaný již tím, že se sám ku stávkujícím přidal a pracujícím spoludělníkům způsobem, v rozsudku zjištěným, zbavením práce, tedy vážnou škodou na majetku hrozil, dal zřejmě na jevo, že se stotožňuje se stávkujícím dělnictvem a že má vůli a osobuje sobě moc ve spojení se spolustávkujícími výhrůžku skutečně provésti. Jelikož rozsudek zjišťuje též stížností ostatně v odpor nebraný, úmysl obžalovaného, výhrůžkou svou zastavení práce, tedy vážný úkon ohrožených, vynutiti, nelze shledati rozsudek co do podřadění skutku pod § 98 b) tr. zák. právně pochybeným.

Čís. 449.

»Odporem« ve smyslu §u 279 tr. zák. jest nejen útočné počínání si, nýbrž vůbec každá, na venek projevená neposlušnost.

(Rozh. ze dne 21. května 1921, Kr I 317/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu